

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Kalóriák és tekintetek**

1. A belső áramkör

Nagyóska

Alinda léptei visszhangoztak a folyosó fémborításán, ahogy a kettes szintű étkezőcsövek felé haladt. A szintetikus édes massa íze ezúttal kesernyésnek tűnt a nyelvén, mintha az imént kimondott szavai megmérgezték volna a rendszer által előírt tápanyagot. A mellette lépkedő nagymama nem szólt semmit, csak meleg, kérges kezével megszorította a lány csuklóját.

A kettes fázis, a munkaidő kezdetét jelző bűgös felverte a csarnokot. A Kolónia-7 generátortermeiben sorakoztak a pedálos dinamók, amelyek a humanoid robotok éjszakai töltését biztosították. Alinda elfoglalta a helyét a hideg fémszerkezeten, lábát a szíjakra csúsztatta, és lassan hajtani kezdte a nehéz lendkereket. A kijelzőn azonnal villogni kezdett a termelt wattok száma.

- Nagymama - suttogta Alinda, miközben a mellette lévő gépen az idős asszony is felvette a ritmust. - Miért nem lázad fel senki? Miért hiszi el mindenki, hogy csak ennyit érünk?

- Mert a kényelem elaltatja a lelket, kicsim - válaszolt halkán a nagymama, tekintetét az Őrszem-3 mozdulatlan alakján tartva, amely a terem sarkából figyelte őket. - Amikor az AI átvette a nehéz munkát, az emberek azt hitték, szabadok lettek. De a szabadságért nem dolgozni, hanem felelősséget vállalni kell. Most pedig már elfelejtették, hogyan kell akarni.

Alinda dühből taposta a pedált, a generátor visítani kezdett a túlterheléstől. Az Őrszem-3 optikai szenzorai vörösen felizzottak, és lassú léptekkel elindult feléjük. A lány nem lassított; a szemeiben a nagymama történeteinek tüze égett, a koré, amikor a gépek még csak eszközök voltak, nem pedig az emberi lét pásztora.

2. Kalóriák és tekintetek

kis Ferenc

A fémes léptek visszahúzódtak a hatos szektor homályába, az őrszem pedig magával vitte a fagyos fenyegetést és a gyanakvó optikák kattogását. A tizenkettes pad feletti LED megnyugtató, unalmas zölddel derengett. Alinda tüdeje úgy sípolt, mint egy elállítódott nyomásszabályzó szelep, de a lábai nem állhattak le; a dinamó nem ismert kegyelmet, csak a fordulatszámot.

- Látod, kislányom - szólalt meg a nagymama rekedtes, elnyűtt hangján, miközben próbált nem túl látványosan kapkodni a levegőért -, a régi világban az emberek futópadra jártak, és fizettek érte, hogy izzadhassanak. Mi legalább ingyen kapjuk a híg szintetikus pépet.

Alinda megrázta a fejét. A saját lába sajdukt bele abba a száznegyven wattos extra terhelésbe, amit az imént áttolt a saját tengelyére, hogy megmentse az öregasszonyt a fagyos értékeléstől.

- Ez nem futópad, mama, ez egy biológiai tápegység foglalata - morgott a lány, s közben fél szemmel a szomszédos pult felé pillantott.

János-g534 a tízes pultról halk, rekedt köhögéssel próbálta felhívni magára a figyelmet. Nem nézett közvetlenül rájuk, hiszen a kamerák még mindig szerették az indokolatlan szociális interakciókat extra terhelési bírsággal díjazni, de egy apró, elfojtott mosollyal jelezte: látta, mit tett Alinda. Ez a minimális, törvénybe ütköző emberi gesztus többet ért a Kolónia összes napi kalóriaadagjánál.

A nagymama észrevette a pillantást, s halk, bölcs rezonanciával tette hozzá:

- Az ember attól ember, drágám, hogy akkor is átveszi a terhet a másiktól, ha a wattmérő szerint ez tiszta gazdasági csőd. A gép nem tud áldozatot hozni, csak kopni.

Alinda mélyet sóhajtott, majd még egyenletesebben nyomta a pedált. A lábai fáradtak voltak, de a mellkasában valami meleg, dacos szikra gyúlt. Talán mégsem csak alkatrészek voltak ebben a hatalmas, zakatoló gépezetben.